

har den høitærede Justitsminister i denne Henseende gjort Alt, hvad der med Nette kan forlanges. Dette førte ogsaa til et tilfredsstillende Resultat, idet det blev klart, at vedkommende Mand havde gjort sig skyldig i et Forhold, der var af den Vesskaffenhed, at Ministeriet troede deri at finde Grund til at maatte ønske hans Afstedigelse fra hans Embede. I den Forhandling, der blev ført desangaaende mellem Indenrigsministeriet og Justitsministeriet, navnlig om, paa hvad Maade hans Pension skulde bestemmes, blev det htrret af Justitsministeriet, at hvorvel det udviste Forhold var af den Vesskaffenhed, at Manden burde fjernes, troede Ministeriet dog, at der var Grunde, der talte for, at han ikke fattes paa Pension ved en særlig Lov i Henhold til Pensionslovens § 6, men at man derimod maatte indbrage ham under Pensionslovens § 1, altsaa under de almindelige Regler for Pensioneringen. Indenrigsministeriet svarede herpaa, at det efter dets Formening var utvivlsomt, at vedkommende Embedsmand netop henhørte under den Bestemmelse, der findes i § 6 af Pensionsloven, og at det derfor vilde være rigtigst, at han fattes paa Pension ved en særlig Lov. I Gjenfvar herpaa søgte Justitsministeriet at imødegaae Indenrigsministeriets Anskuelse; men Indenrigsministeriet forblev uforandret ved sin Mening om Sagen, men modsatte sig paa Grund af andre Omstændigheder, der vare fremhævede i Justitsministeriets Skrivelse, ikke, at Vedkommende fattes paa Pension efter de almindelige Regler. Jeg skal nu tillade mig at nævne de Grunde, som Justitsministeriet har troet maatte gjøre, at den vedkommende Embedsmand ikke kunde sættes paa Pension ved særlig Lov; men derimod maatte komme ind under Pensionslovens § 1, altsaa under de almindelige Regler. Den første var, at det mislige Forhold, han havde udviist, ikke vedkom hans Embedsførelse eller stod i nærmere Forbindelse dermed; den anden Grund var, at det var tvivlsomt, om hans Forhold var strafbart, efterat de Krav, han havde ladet sig komme til Skyld, vare blevne tilfredsstillende, og den tredje, at Domstolene formeentlig vilde give ham Medhold, hvis han anlagde Sag imod Ministeriet, for at fordrø sig sat paa Pension efter

Pensionslovens almindelige Regler. Disse 3 Grunde antog Justitsministeriet maatte forhindre fra at faae ham sat paa Pension ved særlig Lov. Da dette Forhold jo oftere kan vende tilbage, har jeg antaget, at det var rigtigst, at man imødegik et Tilfælde af denne Art og derfor her søgte at modbevise de Grunde, der vare anførte af Justitsministeriet. Justitsministeriet har selv anerkjendt, at det Forhold, som var udviist af vedkommende Embedsmand, var af den Vesskaffenhed, som skildres i Pensionslovens § 6, nemlig at det maatte svække den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid; men Ministeriet siger, at denne Paragraph i Pensionsloven maa efter sin Sammenhæng være at forstaae om Misligheder, der ere blevne begaaede i selve Embedets Førelse. Derfom det skulde være rigtigst, saa er det min Overbeviisning, at Loven selv maatte have gjort denne Indskrænkning, men det er ikke Tilfældet; der staaer ikke deri: „Naar en Embedsmand affebiges paa Grund af Misligheder i Embedets Førelse, der uden at medføre Embedets Forbrydelse svække den for hans Stilling nødvendige Agtelse og Tillid“; men der staaer ganske i Almindelighed: „paa Grund af Misligheder“, og Meningen maa da være, at derunder henhøres alle de mangfoldige Tilfælde, som det vilde være umuligt enkeltviis at opregne, men som ikke kunne henhøres under § 5 i Pensionsloven, som lyder saaledes: „Forbrydelse af Embedet medfører Fortabelse af Retten til Pension.“ Det er altsaa min Overbeviisning, at her har Ministeriet givet denne Paragraph i Pensionsloven et indskrænket Omraade, som den ikke har i sig selv. Ministeriet har dernæst anført, at det var tvivlsomt, om den vedkommende Embedsmands Forhold vilde være strafbart, efterat han havde tilfredsstillet de Krav, der vare gjorte til ham ifølge hans Bærgemaals Førelse. Dertil skal jeg svare, at det, om det var tvivlsomt, hvorvidt det udviste Forhold var strafbart, ingen Betydning har, idet Regjeringens Ret til at affebige en Embedsmand ikke er begrændset ved Handlinger af ham, som ere strafbare efter den almindelige Lovgivning. Der er et Hensyn til Regjeringens Førelse, til Embedets forsvarlige Førelse, som maa kunne berettigge Ministeriet